

سلاحی که هیتلر از استفاده آن ابا داشت اما صدام...

۸ تیر ۱۳۹۳ ساعت ۱۲:۳۸

پرفسور باب الیوت از انستیتو تحقیقات استراتژیک در لندن در خصوص کاربرد سلاح‌های شیمیایی صدام علیه مردم ایران می‌گوید: «نتیجه آزمایشات حاکی از استفاده از گاز خردل است که حتی هیتلر هم در جنگ جهانی دوم در استفاده از آن ابا داشت.»

در طول هشت سال دفاع مقدس بسیاری از کشورهای غربی و مدعی حقوق بشر از کمک و یاری به صدام دریغ نکردند. نقض حقوق بین‌المللی (خود این مدعیان در تهیه و تصویب آن با در نظر گرفتن منافعشان نقش داشتند) که توسط رژیم بعثی عراق در جنگ تحمیلی صورت گرفت، از جمله استفاده از مواد و سلاح‌های ممنوعه‌ای بود که آنها به صدام هدیه داده بودند را شامل می‌شد.

در تاریخ هشتم تیر ماه ۱۳۶۶ هجری شمسی یکی از بزرگترین و فجیع‌ترین جنایات بشری با حمله و بمباران شیمیایی هواپیماهای بمب‌افکن عراقی به شهر بی‌دفاع سردشت و مردم مظلوم آن صورت گرفت. لذا هشتم تیرماه سالروز مبارزه با سلاح‌های شیمیایی و میکروبی نامگذاری شد.

از آنجائی که استفاده رژیم بعثی عراق از سلاح‌های ممنوعه (شیمیایی و میکروبی) در طول دوران دفاع مقدس محدود به بمباران شیمیایی سردشت نمی‌شود در ادامه به نادیده گرفتن پروتکل ۱۹۲۵ ژنو و زیر پا گذاردن مقررات کنوانسیون ۱۹۷۲ ژنو اشاره مختصری می‌شود.

با وجود این که پروتکل ۱۹۲۵ ژنو در مورد عدم به کارگیری سلاح‌های شیمیایی و میکروبی در جنگ‌ها در سال ۱۹۳۱ توسط دولت عراق امضاء شد و مقررات کنوانسیون ۱۹۷۲ ژنو مبنی بر درخواست از کشورها برای توقف تولید، تکمیل و ذخیره‌سازی کلیه سلاح‌های شیمیایی بیولوژیکی و انهدام آنها و همچنین قطعنامه شماره ۹۸/۳۷ سازمان ملل مبنی بر تأکید بر لزوم رعایت مفاد پروتکل ۱۹۲۵ و کنوانسیون ۱۹۷۲ ژنو مورد قبول کشورهای عضو سازمان ملل متحد منجمله رژیم بعثی عراق قرار گرفته بود صدام از ابتدای جنگ تحمیلی از این سلاح مرگبار استفاده کرد.

سابقه اولین حمله ثبت‌شده شیمیایی رژیم بعثی عراق به اوائل جنگ تحمیلی یعنی ۲۳ دی ماه ۵۹ برمی‌گردد و آن زمانی بود که

این رژیم این سلاح را در منطقه‌ای بین هلاله و نی‌خزر به کار گرفت و در نتیجه تعدادی از نظامیان ایرانی مصدوم شدند.

هفته‌نامه انگلیسی فارین ریپورت چندی بعد در نیمه اول اردیبهشت ماه سال ۱۳۶۰ با اشاره به حمله شیمیایی دی ماه ۱۳۵۹ عراق در منطقه ایلام نوشت: «عراق در جنگ با ایران از سلاحی استفاده می‌کند که باعث فلج‌شدن سیستم اعصاب قربانیان آن می‌گردد».

این سلاح شیمیایی عمدتاً توسط آلمان شرقی در اختیار عراق قرار گرفته و عراقی‌ها برای اولین بار آن را در ژانویه گذشته بکار برده‌اند».

استفاده عراق از سلاح‌های شیمیایی از این تاریخ به بعد نیز ادامه پیدا می‌کند - ۱۱ مورد از حملات شیمیایی عراق در سال ۶۱ ثبت شده است - ولی از عملیات والفجر ۲ (۳۰/۵/۶۲) به بعد شدت می‌گیرد تا جایی که در عملیات والفجر ۴ در محدوده زمانی ۲۹ مهر ماه تا ۶ آبان ماه ۶۲ علاوه بر مناطق نظامی و جبهه‌های جنگ، مناطق مسکونی بانه و روستاهای اطراف آن نیز مورد اصابت بمب‌های شیمیایی رژیم بعثی عراق قرار می‌گیرد، که از جمله می‌توان به بمباران شیمیایی روستای «باینجان» در ششم آبان ماه ۶۲ اشاره کرد. طی این حمله ۹ نفر از اهالی این روستا از جمله چند زن و کودک شهید و ۱۴ تن نیز مصدوم شدند.

رژیم بعثی عراق، پس از تصرف جزایر مجنون و شروع عملیات خیبر در تاریخ ۱۳ اسفند ماه ۱۳۶۲ توسط رزمندگان اسلام، دامنه به کارگیری سلاح‌های شیمیایی را باز هم گسترش داد و در ابعاد بسیار وسیعی از گلوله‌های شیمیایی حاوی گاز خردل استفاده کرد. این حملات رژیم عراق که از تاریخ هفتم تا ۳۰ اسفند ماه انجام گرفت موجب شد که چهل تن از رزم‌آوران اسلام شهید و بیش از دو هزار و هفتصد تن مصدوم شوند.

استفاده وسیع عراق از سلاح‌های شیمیایی و مداوای تعدادی از مصدومین این حملات در بیمارستان‌های خارج از کشور باعث می‌شود که علی‌رغم تکذیب حاکمان بغداد، در ابتدا محافل پزشکی و سپس افکار عمومی جهان و در نهایت دولت‌ها و سیاستمداران کشورهای مختلف به نقض مقررات بین‌المللی توسط رژیم بعثی عراق اشاره کنند.

نکته جالب توجه اینکه سران رژیم عراق در شرایطی این اقدام خود را تکذیب می‌کنند که محافل پزشکی و سازمان‌های بین‌المللی استفاده عراق از سلاح شیمیایی را به طور مکرر مورد تأکید قرار دادند. به‌عنوان مثال در شرایطی که یک گروه پزشکی سازمان بین‌المللی صلیب سرخ به این نتیجه رسیده بود که «سربازان ایرانی که در بیمارستانی در تهران تحت درمان هستند دچار سوختگی‌های ناشی از سلاح‌های شیمیایی شده‌اند» صدام این مسئله را تکذیب و آن را توطئه ایران می‌نامد.

پرفسور باب الیوت از انستیتو تحقیقات استراتژیک در لندن نیز اظهار می‌دارد: «سؤالی که اکنون مطرح می‌شود این است که آیا عراق فقط از یک گاز استفاده کرده و یا چند گاز شیمیایی مختلف علیه ایرانیان به کار می‌برد. نتیجه آزمایشات حاکی از استفاده از

گاز خردل است که حتی هیتلر هم در جنگ جهانی دوم در استفاده از آن ابا داشت». با این وجود، عصمت کتانی معاون وزارت امور خارجه عراق در مصاحبه‌ای با شبکه تلویزیونی ان‌بی‌سی آمریکا در جواب گزارشگر این تلویزیون که از وی می‌پرسد: پزشکان اروپائی که تعدادی از مجروحین ایرانی را معاینه کرده‌اند می‌گویند آنها قربانیان سلاح‌های شیمیایی هستند، این حرف واقعی به نظر می‌رسد و ساختگی نیست؟ چنین پاسخ می‌دهد: دولت عراق اتهامات ایران را بارها تکذیب کرده و نیز اعلام داشته که به‌طور کامل با تحقیقات بی‌طرفانه‌ای که برای پی‌بردن به واقعیت اتهام انجام می‌گیرد همکاری خواهد کرد.

دامنه استفاده نیروهای عراقی از سلاح‌های ممنوعه شیمیایی در اسفندماه سال ۱۳۶۲ چنان شدید بود که پس از درخواست‌های مکرر ایران، یک هیئت ۴ نفره سازمان ملل متحد از تاریخ ۲۳ تا ۲۹ اسفندماه ۱۳۶۲ به ایران اعزام می‌شوند و ضمن دوبار سفر به مناطق بمباران شده و عیادت از مجروحین شیمیایی به تحقیق در این زمینه می‌پردازند و در تاریخ ۱/۱/۶۳ گزارش ۲۸ صفحه‌ای خود را (مدرک ۱۶۴۳۳/اس) تسلیم دبیرکل سازمان ملل می‌کنند.

در قسمت‌هایی از گزارش چنین آمده است:

الف - همان‌گونه که قبلاً اعلام گردید در مناطق مورد بازدید کارشناس‌ها در ایران سلاح‌های شیمیایی به‌صورت بمب‌های هوایی مورد استفاده قرار گرفته است.

ب - انواع مواد شیمیایی که مورد استفاده قرار گرفته‌اند عبارتند از: پی‌ای‌اس و سولفاید که گاز موستار یا گاز خردل نیز نامیده می‌شود.

ماده شیمیایی دیگر ایتلان دی‌متیل فسفر و امیدوسیناينات است که یک نوع ماده شیمیایی مختل‌کننده اعصاب موسوم به تابون است.

صلیب سرخ جهانی نیز در مورد استفاده عراق از سلاح‌های شیمیایی به انتشار یک بیانیه رسمی بسنده کرد و یک هیئت پزشکی را به ایران در تاریخ ۱۶ اسفندماه ۶۲ آن هم به درخواست جمهوری اسلامی ایران به‌منظور بازدید از مجروحین این فاجعه که در بیمارستان‌های تهران بستری بودند می‌فرستد. در بخشی از بیانیه آمده بود:

«کمیته بین‌المللی صلیب سرخ با توجه به تعداد زیاد مجروحین به علت عدم شناسائی عامل بیماری و تحولات نگران‌کننده آن شدیداً یادآوری می‌کند که کاربرد مواد سمی در میدان جنگ با احترام به اصول انسانی مغایرت دارد و تجاوز به مقررات عرفی و قوانین حقوقی جنگی محسوب می‌گردد.»

رژیم عراق پس از این تاریخ باز هم به این عمل جنایتکارانه خود ادامه می‌دهد و به علت این که تصمیم داشت باز هم پروتکل

۱۹۲۵ ژنو را زیر پا بگذارد، حاضر نمی‌شود که تعهداتی در مورد عدم استفاده از سلاح شیمیایی به سازمان‌های بین‌المللی و به خصوص دبیرکل سازمان ملل بسپارد.

خبرگزاری رویترز در تاریخ ۲۶/۱۰/۶۳ سخنان دبیر کل سازمان ملل متحد در این مورد را این‌گونه گزارش می‌دهد: «تلاش‌های من برای اخذ یک تعهد خاص مبنی بر محکوم کردن استفاده از سلاح‌های شیمیایی تنها از جانب ایران نتیجه داد، نه از جانب عراق».

اما تمام این مسائل و اقدامات بین‌المللی باعث نمی‌شود که رژیم عراق به مقررات بین‌المللی در مورد عدم به کارگیری سلاح‌های شیمیایی گردن نهد و در استفاده از این سلاح‌های مرگبار خودداری کند و لذا یک بار دیگر در اواسط اسفندماه ۶۳ و فروردین ۶۴ همزمان با عملیات بدر این رژیم با شدتی هر چه تمام‌تر از سلاح‌های شیمیایی استفاده می‌کند.

ادامه استفاده رژیم عراق از سلاح‌های شیمیایی پس از این تاریخ باعث می‌شود که دبیرکل سازمان ملل متحد یک بار دیگر دکتر مانوئل دومینگز (یکی از متخصصین چهارگانه تحقیق قبلی) را مأمور کند که مجدداً به بررسی این مسئله بپردازد. فرد مذکور پس از بازدید از مجروحین شیمیایی بستری در بیمارستان‌های چندین پایتخت اروپائی و تحقیق لازم، گزارش خود را تقدیم خاویر پرز دوکوئیار می‌نماید.

در این گزارش تأکید شده است که:

۱ - در مارس ۱۹۸۵ در جنگ ایران و عراق سلاح‌های شیمیایی به کار رفته است.

۲ - در این جنگ گاز ایپریت بکار رفته است که به سربازان ایرانی صدمه رسانیده است.

۳ - احتمال دارد که گاز هیدورتیمانیک به تنهایی و یا همراه با گاز ایپریت استفاده شده باشد.

دبیر کل سازمان ملل متحد نیز در تاریخ ۱۷ آوریل ۱۹۸۵ گزارش مزبور را همراه با نامه‌ای خطاب به رئیس شورای امنیت (مدیرک شماره ۱۷۱۲۷/اس) تقدیم شورای امنیت می‌کند. در نتیجه شورای امنیت در تاریخ ۵/۲/۶۴ (۲۵ آوریل ۱۹۸۵) به جمع افراد و سازمان‌هایی می‌پیوندد که استفاده عراق از سلاح‌های شیمیایی علیه نیروهای ایران را محکوم می‌کند و متأسفانه اصلی‌ترین نکته مغفول مانده این اذعان شورای امنیت در محکومیت جنایت ضدبشری صدام این بود که کشورها و منابع اصلی در اختیار گذارنده این بمب‌ها و سلاح‌های شیمیایی و میکربی چه کسانی بودند؟ و چرا هیچ نامی از کشورهای غربی مدعی حقوق بشر که سهم آنان در این جنایت‌ها کمتر از صدام نبود نیست؟ اگر کشورهای که این سلاح‌ها را در اختیار صدام گذاشتند محکوم، جریمه و تنبیه می‌شدند باز هم شاهد جنایت شیمیایی گروه‌های تکفیری و تروریستی در سوریه می‌شدیم؟ وجدان‌های خفته شخصیت‌ها، مسئولین و کارشناسان در دادگاه‌های بین‌المللی، سازمان ملل و شورای امنیت چه زمانی بیدار خواهد شد؟

به امید دنیای عاری از هرگونه کشتار، خشونت و سلاح‌های مرگبار شیمیایی و اتمی

آدرس مطلب :

<https://www.cafetarikh.com/news/۲۷۳۹۷/صدام-اما-با-استفاده-هیتر-سلاح>